

ת"פ 1179/05/15 - מדינת ישראל נגד עמרם עמי אברהם, יוסף מזרחי, יעקב אוחנה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 1179-05-15 מדינת ישראל נ' אברהם

בפני כבוד השופט אילן סלע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות יחידת תביעות ירושלים

נגד

1. עמרם עמי אברהם
2. יוסף מזרחי
3. יעקב אוחנה

הנאשמים

גזר דין לנאשם 1

1. נאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, במהלך החודשים ינואר-פברואר 2015, במכון הרישוי "בסט טסט" בירושלים (להלן: "מכון הרישוי"), שם עובד הנאשם כבוחן, על רקע ויכוח בין הנאשם למר מ ב (להלן: "המתלון"), אשר עובד כנהג במכון, איים הנאשם על המתלון באומרו לו: "אל תדאג, אני אשלח אנשים לבית שמשי שיזינו אותך".

3. כשבועיים וחצי לאחר מכן, במהלך יום עבודה, אמר המתלון לנאשם "כלבנו בחלא נושך". בתגובה, נצמד הנאשם אלה למתלון, הריס את ידו ותפס אותו. לאחר שהשתחרר מהמתלון מאחזתו, איים עליו הנאשם באומרו לו: "אל תדאג אני עוד אזיין אותך, באעכשיו לבחוך, תבוא אחרי העבודה, ישלך ממזלאני אדקור אותך בצוואר". בהמשך לאמור, פנתה אחותו של המתלון לנאשם וביקשה ממנו להרגיע את הרוחות. בתגובה, איים עליה הנאשם באומרו לה: "ישלאחך מזלשהוא לאמוכר בבית שמשי כיכבר חיפשו אותו ושם, ואחך עוד יקבל דקירות".

4. בהמשך לאמור, קשרו קשר הנאשם יחד עם שני הנאשמים האחרים ואדם נוסף בשם ירמיהו סויסה (להלן: "האחר") לשם תקיפת המתלון בצוותא. ביום 20.04.15 הגיעו נאשמים 2 ו-3 והאחר למכון הרישוי וניגשו אל הנאשם. לאחר מכן, ניגשו למתלון ונאשם 2 אמר לו: "אני אראה לך מה זה להתעסק עם עמי", שם אתידועל

צווארשלהמתלונן וניסה למשוך אותו אל מחוץ למכון הרישוי. המתלונן התנגד בגופו והצליח להשתחרר מאחיזתו של הנאשם 2. בתגובה, רדף אחריו נאשם 2 ותקף אותו במכתבאגרוף שפגעה בפניו. נאשם 3 והאחר צווארשלהמתלונן, הצטרפו לתקיפה, בעטו בגופו של המתלונן, השליכו אותו על אחד הרכבים שבמקום, ומשנפלה המתלונן על הרצפה, הם בעטו בו במשך דקה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן הטומות רבות ואדמומיות במצחו, בצווארו, בידו השמאלית, בבטנו וברגליו.

5. במסגרת ההסדר הוסכם כי יוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם אשר יתייחס גם לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם.

6. בתסקיר נסקרו קורות חייו של הנאשם, ובין היתר צוין כי בשנת 2005 הוא נפצע קשה בתאונת דרכים כרוכב אופנוע בדרכו למקום עבודתו. הוא אושפז בבית חולים לתקופה ממושכת, אשר כללה ניתוחים בגבו ותהליך שיקום ממושך. וועדה רפואית של המוסד לביטוח לאומי קבעה לו נכות של 100% כתוצאה מהתאונה. עד היום, סובל הנאשם מחולשה משמעותית בצד ימין ומתהלך בצליעה. בהמשך עבר הנאשם תהליך ממושך של שיקום לימודי ותעסוקתי תוך מאמצים משמעותיים לחיפוש עבודה מתאימה עבורו. בסופו של דבר הוא החל לעבוד במכון הרישוי.

7. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם הביע חרטה ובושה נוכח התנהגותו ומעורבותו בפלילים כמו גם רצון להידבר עם המתלונן ולבקש את סליחתו, אך בד בבד התקשה לקחת אחריות מלאה על המיחוס לו בכתב האישום תוך שהוא מביע עמדה מצמצמת לאחריותו ורואה עצמו כקרוב. הנאשם ציין כי המתלונן נהג לאיים ולקנטר אותו מספר חודשים קודם האירוע והוא אף פחד מפניו. מעשיו היו תגובה לתוקפנות המתלונן כלפיו. כן ציין כי לא תכנן שהדברים יגיעו לכדי אלימות פיזית כלפי המתלונן. הנאשם הסכים להצעת שירות המבחן להשתתף בתכנית גישור פוגע-נפגע (גפ"ן), אך בסופו של יום הדבר לא יצא לפועל ולא בעטיו של הנאשם. בתסקיר משלים ציינה קצינת המבחן כי התקיימו פגישות נוספות עם הנאשם וההתרשמות היא כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו וכי הוא עובר תהליך של בחינת דפוסי ההתנהגות שהביאו לביצוע העבירה ומגלה מוטיבציה לשינוי. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם על אף חומרת העבירות שיוחסו לו וזאת נוכח הפגיעה הקונקרטית בעבודתו בשים לב למכתב ממעבידו של הנאשם שהוצג בפניה. כן המליצה על הטלת צו של"צ בהיקף של 150 שעות והטלת התחייבות כספית להפחתת הסיכון להישנות מעשים מעין אלו בעתיד.

8. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים וציינה כי ככלל העונש הראוי במקרה זה נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל ממש בגין עבירות האיומים ועונש של מאסר בעבודות שירות למאסר בפועל ממש לתקופה ממושכת וזאת בהתאם לנסיבות. עם זאת, נוכח העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי (בניגוד לנאשמים האחרים), היא סבורה כי יש להשית על הנאשם במקרה זה מאסר של 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. ב"כ המאשימה ציינה את העובדה כי הנאשם הורשע לצד עבירת האיומים גם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש בנסיבות מחמירות, בכל הנוגע לתקיפת המתלונן. זאת, כאשר הנאשם היה הרוח החיה מאחורי המעשים ולמעשה הבסיס לכל האירוע הוא הסכסוך בינו לבין המתלונן ואיומיו עליו. באשר להרשעה טענה ב"כ המאשימה כי לא מתקיימים התנאים שנקבעו בהלכת **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) לצורך הימנעות מהרשעה של מי שנקבע כי ביצע עבירה פלילית.

9. מנגד ב"כ הנאשם עמד על כך שהמעשים נעשו על רקע של התגרות מצד המתלונן שאף אמר לנאשם "כלב נובח אינו נושך", ולמרות זאת, הנאשם הודה במיוחס לו, לקח אחריות והביע חרטה על מעשיו. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם, זאת בשים לב למכתב מכון הרישוי כי לא יוכל להמשיך ולהעסיק את הנאשם במידה ויורשע ובשים לב לעובדה כי הנאשם נכה בשיעור 100%, והוא יתקשה מאוד במציאת עבודה חלופית. טענותיו נתמכו במסמכים.

10. הנאשם הביע אף הוא חרטה על מעשיו וציין כי האשמה רובצת לפתחו. הוא ציין כי הרשעתו תביא לפיטוריו דבר שיותירו ללא עבודה. בהקשר זה ציין כי הוא חיפש עבודה במשך שלוש שנים ולא עלה בידו בשל מגבלותיו הרפואיות.

11. אין מחלוקת כי העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות. עבירת האיומים נועדה להגן על שלום האדם וגופו, על בטחונו ושלוחותיו, כשהשימוש באיומים כלפי אדם פוגע גם ברגשותיו ובכבודו של האדם כאדם. מקרה זה חמור עוד יותר שכן האיומים הוצאו לפועל והנאשם חבר אל אחרים והמתלונן הוכה ונחבל. בכך הנאשם קשר קשר לביצוע עבירה של תקיפה שהערך המוגן על ידה הוא הגנה על שלמות גופו של אדם. העובדה כי המתלונן דיבר בצורה לא ראויה אל הנאשם אין בה כדי להמעיט מחומרת העבירות.

12. נסיבות ביצוע העבירה הן כמפורט לעיל והנזק שנגרם מביצוע העבירה אינו מבוטל שכן כאמור, כתוצאה מתקיפת המתלונן בידי נאשמים 2 ו-3 והאחר, נגרמו לו המטומות רבות ואדמומיות במצחו, בצווארו, בידו השמאלית, בבטנו וברגליו.

13. בשים לב לעקרון ההלימה, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, נסיבות ביצוע העבירה, ותוך בחינת הענישה הנוהגת בבתי המשפט בנסיבות דומות, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה נע בין עונש של"צ ולצדו עונשים נלווים ועד מאסר בפועל לחודשים בודדים לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן במקרים מתאימים.

ובאשר לנאשם.

14. הנאשם, יליד 1981, כיום בן כ-36, נשוי ואב ל-3 ילדים קטנים, שירת שירות צבאי מלא ולאחר מכן שירות מילואים עד לתאונה האמורה בה נפגע וכאמור, הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כבעל נכות בשיעור 100%. הנאשם, נעדר עבר פלילי כלשהו.

15. הנאשם הודה במיוחס לו והביע חרטה. אכן, בתחילת הדרך, הנאשם לקח אחריות מסויגת וראה עצמו כקרוב, נוכח התנהגותו של המתלונן כלפיו שגרמה לו אף לפחד. ואולם דווקא משום כך, נטילת האחריות המלאה למעשיו בהמשך הדרך, יחד עם הבעת החרטה ורצונו לבקש את סליחת המתלונן ואף לפצותו, מעמידים את נטילת האחריות והתהליך שעבר הנאשם באור גדול וחיובי הרבה יותר. לאור זאת, אניסבורכיהעונשהמתאיםבנסיבותאלוהואברףהתחתוןשלמתחם.

16. יצוין כי על אף שעל נאשם 3 הושת עונש של מאסר בפועל למשך 6 וחצי חודשים ומאסר על תנאי, אין מקום להשוות בינו לבין הנאשם, שכן לנאשם 3 עבר פלילי מכביד ביותר והוא אף ביצע את עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות שעה שהיה תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר מותנה. אין אפוא, לגזור גזירה שווה כלשהי מעונשו של נאשם 3 לעונשו של הנאשם. גם לנאשם 2 יש עבר פלילי, הגם שאינו מכביד, והוא השתתף בעצמו בתקיפה, כל זאת בניגוד לנאשם.

ובאשר לשאלת ההרשעה.

17. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71(א)(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה ((ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

18. בעניין **כתב** נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

19. לא נעלמה ממני חומרת המעשים שיוחסו לנאשם ולא נעלמה ממני העובדה כי האירוע כולו התרחש בעטיו של הנאשם. עם זאת לצד קשירת הקשר בין הנאשמים, בסופו של יום, הנאשם לא פגע בעצמו פיזית במתלונן והנאשמים האחרים שעשו זאת הינם בעלי עבר פלילי, זאת כאמור, בניגוד גמור לנאשם.

20. לצד זאת, לא זו בלבד שקיימת במקרה זה פגיעה קונקרטית בנאשם שכן מעבדו, מכון הרישוי, גילה דעתו במפורש במכתב מיום 8.04.16 כי לצד העובדה כי הם מרוצים מאוד מתפקודו של הנאשם הממלא תפקיד מרכזי במכון והוא ממלא אותו באופן אמין ואחראי, הם לא יוכלו להמשיך ולהעסיקו במידה ויורשע שכן משרד התחבורה ישלול ממנו את תעודת הבוחן; אלא שנכותו הגדולה של הנאשם ומגבלותיו כפי שפורטו במכתב מחלקת השיקום של המוסד לביטוח לאומי מיום 2.12.15 והרשעתו בפלילים עלולים להביא לפיטוריו מעבודתו במכון הרישוי, הוא יתקשה במציאת מקום עבודה חלופי ויבצר ממנו לשוב למעגל העבודה. בנסיבות אלו, ההרשעה עלולה לגרום לקשיי פרנסה למשפחתו וילדיו

והפיכתם לנטל על הציבור, לצד נסיגה בתהליך השיקומי שהוא עבר עד היום וכפי שפורט בהרחבה בתסקירים שהוגשו. בנסיבות אלו גם אין מקום לטעון לאחידות ענישה בעניין זה, שכן, שאלת אי ההרשעה היא ביסודה אינדיבידואלית ומתייחסת לנסיבותיו של הנאשם הספציפי ואין לגזור גזירה שווה בין הנאשמים האחרים שלשאלת ההרשעה אין משמעות כלשהי נוכח עברם הפלילי בניגוד לנאשם שלהרשעתו משמעות קריטית נוכח המפורט.

21. בנסיבות אלו אני סבור כי השיקול החשוב לענייננו הוא שיקומו של הנאשם הגובר על השיקולים והאינטרסים הציבוריים שבהרשעתו. הנאשם נעדר עבר פלילי ואין מדובר בדפוס פעולה כי אם במעידה, הגם שחמורה וקשה, אך חד-פעמית. הרשעתו תביא לפיטוריו ונוכח מגבלותיו יש סיכוי של ממש שהוא לא ימצא עבודה אחרת. בנסיבות אלו גם האינטרס הציבורי הוא כי הנאשם יבצע את עונשו במסגרת של"צ ולא בעבודות שירות שלאחריהן הוא ייפול למעמסה על הקופה הציבורית. על כן, אני מאמץ את המלצת שירות המבחן ומבטל את הרשעתו של הנאשם.

22. לצד זאת, נוכח חומרת המעשים ראיתי לנכון לעבות באופן משמעותי את עונש השל"צ באופן שיהלום את חומרת המעשה, אם כי הבאתי בחשבון גם את העובדה כי הנאשם היה נתון במעצר בית לתקופה של כחצי שנה, שגם לה משמעות כלכלית וכן את העובדה כי מצבו הכלכלי אינו בכי טוב. למצב הכלכלי השלכה גם על גובה הפיצוי שיש לפסוק.

בשים לב לכל האמור, אני משית על הנאשם 230 שעות של"צ בהתאם לתכנית שהותווה בתסקיר שירות המבחן. שעות השל"צ יכול שיבוצעו בתקופה של שנה וחצי מהיום וצו השל"צ יעמוד בתוקפו לתקופה זו. שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"צ כמותווה בתסקיר. היה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך לבית המשפט.

בנוסף ניתן צו מבחן למשך שנה.

הודע לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, בית המשפט עלול להרשיעו ולהטיל עליו עונש אחר.

בנוסף, הנאשם יפצה את המתלון בסך של 2,000 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.08.17. ב"כ המאשימה תעביר את פרטי המתלון לבית המשפט בתוך 30 יום מהיום.

כמו כן, הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 5,000 ₪ להימנע מהעבירות בהן הורשע לתקופה של שנה מהיום. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך 10 ימים שאם לא כן הוא ייאסר למשך 7 ימים או עד לחתימה על ההתחייבות.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב סיוון תשע"ז, 06 יוני 2017, במעמד המתייצבים.